

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाको पासमा आएका छौ आफ्नो सुतेको तकदिर जगाउन, तकदिर जागनु अर्थात् विश्वको मालिक बन्नु ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ खुराकले तिमी बच्चाहरूलाई बाबा समान बुद्धिमान् बनाइदिन्छ ?

उत्तर:- यो पढाइ हो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिको खुराक । जसले सधैं पढाइ पढ्छन् अर्थात् यस खुराकलाई लिन्छन् उनीहरूको बुद्धि पारस बन्छ । पारसनाथ बाबा जो बुद्धिमान्हरूको बुद्धि हुनुहुन्छ उहाँले तिमीलाई आफूसमान पारसबुद्धि बनाउनुहुन्छ ।

गीत:- तकदिर जगाकर आई हुँ

ओम् शान्ति । गीतको लाइन सुनेर पनि मीठा प्यारा बच्चाहरूको रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ । सामान्य गीत छन् तर यिनको सार अरू कसैले जान्दैन । बाबा नै आएर गीत, शास्त्र आदिको अर्थ सम्झाउनुहुन्छ । मीठा प्यारा बच्चाहरूले यो पनि जान्दछन्- कलियुगमा सबैको तकदिर सुतेको छ । सत्ययुगमा सबैको तकदिर जागेको हुन्छ । सुतेको तकदिरलाई जगाउनेवाला र श्रीमत दिनेवाला अथवा भाग्य बनाउने एकै बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ नै बसेर बच्चाहरूको तकदिर जगाउनुहुन्छ । बच्चा जन्मन्छ, तकदिर जाग्छ । बच्चाहरू जन्मिएपछि उसलाई थाहा हुन्छ- म वारिस हुँ । हुबहु यो फेरि बेहदको कुरा हो । बच्चाहरूले जान्दछन्- कल्प कल्प हाम्रो तकदिर जाग्दछ फेरि सुत्छ । पावन बनेपछि तकदिर जाग्छ । पावन गृहस्थ आश्रम भनिन्छ । आश्रम अक्षर पवित्र हुन्छ । पवित्र गृहस्थ आश्रम, त्यसको विपरीत फेरि हुन्छ अपवित्र पतित गृहस्थ धर्म । आश्रम भनिदैन । गृहस्थ धर्म त सबैको छ नै । जनावरमा पनि हुन्छ । बच्चाहरू त सबैले पैदा गर्छन् नै । जनावरलाई पनि गृहस्थ धर्ममा छन् भनिन्छ । अब बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी स्वर्गमा पवित्र गृहस्थ आश्रममा थियौं, देवी देवता थियौं । उनीहरूको महिमा पनि गाउँछन् सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण.... तिमीहरू स्वयंले पनि गाउँथ्यौ । अब सम्झन्छौ- हामी मनुष्यबाट देवता फेरि बनिरहेका छौं । गायन पनि छ- मनुष्यबाट देवता... । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि देवता भनिन्छ । ब्रह्मा देवताए नमः फेरि भन्छन्- शिव परमात्माए नमः । अहिले उनीहरूको अर्थ पनि तिमीले जान्दछौ । उनीहरू त अन्धश्रद्धाले केवल भनिदिन्छन् । शंकर देवताए नमः भन्छन् । शिवको लागि भन्छन्- शिव परमात्माए नमः, त्यसैले फरक भयो नि । उनीहरू देवता भए, उहाँ परमात्मा हुनुभयो । शिव र शंकरलाई एक भन्न सकिँदैन । तिमीले जान्दछौ हामी वास्तवमा पत्थरबुद्धि थियौं, अहिले पारसबुद्धि बनिरहेका छौं । देवताहरूलाई त पत्थरबुद्धि भनिदैन । फेरि ड्रामा अनुसार रावण राज्यमा सिँढी भर्नु छ । पारसबुद्धिबाट पत्थरबुद्धि बन्नु छ । सबैभन्दा बुद्धिमान् त एकै बाबा हुनुहुन्छ । अहिले तिमीहरूको बुद्धिमा दम छैन । बाबाले बसेर पारसबुद्धि बनाउनुहुन्छ । तिमी यहाँ आउँछौ पारसबुद्धि बन्न । पारसनाथको पनि मन्दिर छन् । वहाँ मेला लाग्छन् । तर यो कसैलाई थाहा छैन- पारसनाथ को हुनुहुन्छ ? वास्तवमा पारस बनाउनेवाला त बाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँ बुद्धिमान्हरूको बुद्धि । यो ज्ञान हो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिका लागि खुराक, यसबाट बुद्धि कति पल्टिन्छ । यो दुनियाँ हो काँडाको जंगल । कति एक अर्कालाई दुःख दिन्छन् । अहिले छ नै तमोप्रधान रौरव नर्क । गरूड पुराणमा त धेरै रोचक कुराहरू लेखिदिएका छन् ।

२०७२ फाल्गुन १५ शनिबार २७-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिलाई खुराक मिलिरहेको छ। बेहदको बाबाले खुराक दिइरहनु भएको छ। यो हो पढाई। यसलाई ज्ञान अमृत पनि भनिदिन्छन्। कुनै जल आदि होइन। आजकल सबै चीजलाई अमृत भनिदिन्छन्। गंगा जललाई पनि अमृत भन्छन्। देवताहरूका पाउ धोएर पानी राख्छन्, त्यसलाई अमृत भनिदिन्छन्। अब यो पनि बुद्धिद्वारा बुझ्नु पर्ने कुरा छ नि। यो अञ्जली हो वा पतित पावनी गंगाको जल अमृत हो? अञ्जली जुन दिन्छन् उनीहरूले यसो भन्दैनन्— यो पतितलाई पावन बनाउनेवाला हो, गंगाजलका लागि भन्छन्— पतित पावनी हो। भन्छन् पनि— मनुष्य मर्दा गंगाजल मुखमा होस्। देखाउँछन्— अर्जुनले बाण मारे फेरि अमृत जल पिलाए। तिमी बच्चाहरूले कुनै बाण आदि चलाएका छैनौ। एक गाउँ छ जहाँ बाणले लडाईं गर्छन्। वहाँका राजालाई ईश्वरको अवतार भन्छन्। अब ईश्वरको अवतार त कोही हुन सक्दैन। वास्तवमा सच्चा-सच्चा सद्गुरु त एकै हुनुहुन्छ, जो सबैका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। जो सबै आत्माहरूलाई साथ लिएर जानुहुन्छ। बाबा सिवाय अरू कसैले वापस लिएर जान पनि सक्दैन। ब्रह्ममा लिन भएर जाने पनि कुरा होइन। सृष्टिको चक्र अनादि घुमि नै रहन्छ। विश्व इतिहास भूगोल कसरी रिपिट हुन्छ, यो अहिले तिमीहरूले जान्दछौ, अरू कसैले जान्दैन। मनुष्य अर्थात् आत्माहरूले आफ्नो बाबा रचयितालाई पनि जान्दैनन्, जसलाई याद पनि गर्छन्— हे परमपिता परमात्मा। हदको पितालाई कहिल्यै गड फादर भनिँदैन। गड फादर शब्द धेरै सम्मानसँग भन्छन्। उहाँको लागि नै गाउँछन्— पतित पावन, दुःख हर्ता सुख कर्ता हुनुहुन्छ। एकातर्फ भन्छन्— दुःख हर्ता सुख कर्ता हुनुहुन्छ र जब कुनै दुःख हुन्छ वा बच्चा आदि मन्यो भने भनिदिन्छन्— ईश्वरले नै दुःख सुख दिनुहुन्छ। ईश्वरले हाम्रो बच्चा लिएर जानुभयो, यो के गर्नुभयो? अब एकातर्फ महिमा गाउँछन् फेरि केही भयो भने ईश्वरलाई गाली दिन्छन्। भन्छन् पनि— ईश्वरले बच्चा दिनुभयो, फेरि यदि उहाँले नै लिनुभयो भने किन रुन्छन्? ईश्वरको पासमा गयो नि। सत्ययुगमा कहिल्यै कोही रुँदैनन्। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— रुने त कुनै आवश्यकता छैन। आत्मालाई आफ्नो हिसाब-किताब अनुसार गएर अर्को पार्ट बजाउनु छ। ज्ञान नहुने कारण मनुष्य कति रुन्छन्, पागल जस्तै हुन्छन्। यहाँ त बाबा सम्भाउनुहुन्छ— अम्मा मरे तो भी हलवा खाना... नष्टोमोहा हुनु छ। हाम्रो त एकै बेहदको बाबा हुनुहुन्छ, दोस्रो न कोही। बच्चाहरूको यस्तो अवस्था हुनुपर्छ। मोहजित राजाको कथा पनि सुनेका छौ नि। यी हुन् सबै दन्त कथाहरू। सत्ययुगमा कहिल्यै दुःखको कुरा हुँदैन। न कहिल्यै अकाले मृत्यु हुन्छ। बच्चाहरूले जान्दछन्— हामी कालमाथि जित पाउँछौं, बाबालाई महाकाल पनि भनिन्छ। कालहरूका काल तिमीहरूलाई कालमाथि जित प्राप्त गराउनुहुन्छ अर्थात् कालले कहिल्यै खाँदैन। कालले आत्मालाई त खान सक्दैन। आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, त्यसलाई कालले खायो भनिन्छ। बाँकी काल कुनै चीज होइन। मनुष्यले महिमा गाइरहन्छन्, केही पनि बुझ्दैनन्। गाउँछन्— अचतम् केशवम्... अर्थ केही जान्दैनन्। बिलकुलै मनुष्य समझ भन्दा बाहिर भएका छन्। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— यी ५ विकारले तिम्रो बुद्धिलाई कति खराब गरिदिन्छ। कति मनुष्य बढीनाथ आदि जान्छन्। आज दुई लाख गए, ४ लाख गए.... ठूला ठूला अफिसरहरू पनि जान्छन् तीर्थ गर्न। तिमी त जाँदैनौ त्यसैले उनीहरू भन्छन्— बी.के. त नास्तिक हुन् किनकि भक्ति गर्दैनौ। तिमीहरू फेरि भन्छौ— जसले भगवान्लाई जान्दैनन्, उनीहरू नास्तिक हुन्। बाबालाई त कसैले जान्दैनन् यसैले यसलाई अनाथहरूको दुनियाँ भनिन्छ। कति आपसमा लडाईं भगडा

२०७२ फाल्गुन १५ शनिबार २७-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन गरिरहन्छन्। यो सारा दुनियाँ बाबाको घर हो नि। बाबा सारा दुनियाँका बच्चाहरूलाई पतितबाट पावन बनाउन आउनुहुन्छ। आधाकल्प अवश्य पावन दुनियाँ थियो नि। गायन पनि गर्छन्— राम राजा, राम प्रजा, राम साहुकार.... वहाँ फेरि अधर्मको कुरा कसरी हुन सक्छ ? भन्दछन् पनि— वहाँ बाघ र बाख्राले एक साथ पानी पिउँछन् फेरि वहाँ रावण आदि कहाँबाट आउँछन् ? बुझ्दैनन्। अरूले त यस्ता कुरा सुनेर हाँस्छन्।

तिमीले जान्दछौ— अहिले ज्ञानको सागर बाबा आएर हामीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। यो पतित दुनियाँ हो नि। अब प्रेरणाले पतितहरूलाई पावन कसरी बनाउने ? बोलाउँछन्— हे पतित पावन आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् त्यसैले अवश्य आउनु भएको थियो। अहिले पनि भन्नुहुन्छ— म ज्ञानको सागर आएको छु। तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— शिवबाबामा नै सारा ज्ञान छ, उहाँ बाबा नै बसेर बच्चाहरूलाई यो सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ। शास्त्रहरूमा सबै दन्त कथाहरू छन्। नाम राखिदिएका छन्— व्यास भगवान्ले शास्त्र बनाउनुभयो। अब उनी व्यास थिए भक्तिमार्गका। बाबा हुनुहुन्छ व्यास देव, उहाँका बच्चा तिमीहरू हो सुखदेव। अहिले तिमीहरू सुखका देवता बन्छौ। सुखको वर्सा लिइरहेका छौ व्यासबाट, शिवाचार्यबाट। व्यासका बच्चा तिमीहरू हो। तर मनुष्य नअलमलिऊन् यसैले भनिन्छ शिवका बच्चा हो। उहाँको वास्तविक नाम हो नै शिव। त्यसैले अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै देहधारीलाई नहेर। जब शिवबाबा सम्मुख बस्नु भएको छ। आत्मालाई जानिन्छ, परमात्मालाई पनि जानिन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा शिव। उहाँ नै आएर पतितबाट पावन बन्ने मार्ग बताउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— म तिमी आत्माहरूको बाबा हुँ। आत्मालाई महसुस गरिन्छ, देखिँदैन। बाबा सोध्नुहुन्छ— तिमीले आफ्नो आत्मालाई महसुस गर्नु ? यति सानो आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ। मानौं एउटा रेकर्ड हो।

तिमीले जान्दछौ— आत्माले नै शरीर धारण गर्छ। पहिले तिमी देह अभिमानी थियौ, अब देही-अभिमानी छौ। तिमीले जान्दछौ— हामी आत्माले ८४ जन्म लिन्छौं। कसै-कसैले सोध्छन्— यो ड्रामा कहिलेबाट शुरू भयो ? तर यो त अनादि हो, कहिल्यै विनाश हुँदैन। यसलाई भनिन्छ— बनिबनाऊ अविनाशी विश्व नाटक। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, जसरी अनपढ बच्चाहरूलाई पढाइन्छ। आत्मा नै शरीरमा रहन्छ। यो हो पत्थरबुद्धिका लागि भोजन, बुद्धिलाई समझ मिल्छ। तिमी बच्चाहरूका लागि बाबाले चित्र बनाउन लगाउन भएको छ। धेरै सहज छ। यी हुन् त्रिमूर्ति ब्रह्मा-विष्णु-शंकर। अब बाबालाई पनि त्रिमूर्ति किन भनिन्छ ? देव देव महादेव। एकलाई अर्को भन्दा माथि राख्छन्, अर्थ केही पनि जान्दैनन्। अब ब्रह्मा देवता कसरी हुन सक्छन्। प्रजापिता ब्रह्मा त यहाँ हुनुपर्छ। यी कुरा शास्त्रमा छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म यस शरीरमा प्रवेश गरेर यिनीद्वारा तिमीहरूलाई सम्झाउँछु। यिनलाई आफ्नो बनाउँछु। यिनको धेरै जन्मको अन्त्यमा आउँछु। यिनले पनि ५ विकारको संन्यास गर्छन्। संन्यास गर्नेलाई योगी, ऋषि भनिन्छ। अहिले तिमी राजऋषि बनेका छौ। ५ विकारको संन्यास तिमीले गरेका छौ त्यसैले नाम बदलिन्छ। तिमीहरू त राजयोगी बन्छौ। तिमीले प्रतिज्ञा गर्छौं। ती संन्यासीहरू त घरबार छोडेर जान्छन्। यहाँ त स्त्री-पुरुष एकसाथ रहन्छन्, प्रतिज्ञा गर्छन् हामी विकारमा कहिल्यै जाँदैनौ। मूल कुरा हो नै विकारको।

२०७२ फाल्गुन १५ शनिबार २७-०२-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- शिवबाबा रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँले नयाँ रचना रचनुहुन्छ। उहाँ
 बीजरूप, सत् चित आनन्दको सागर, ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। स्थापना, विनाश, पालना कसरी
 गर्नुहुन्छ- यो बाबाले जान्नुहुन्छ, मनुष्यले जान्दैनन्। भट्ट भनिदिन्छन्- तिमी बी.केहरूले त
 दुनियाँको विनाश गर्छौ। ठीक छ, तिमीहरूको मुखमा गुलाब। भन्दछन्- यिनीहरू त विनाशका
 लागि निमित्त हुन्। न शास्त्रलाई, न भक्तिलाई, न गुरुहरूलाई मान्छन्, केवल आफ्नो दादालाई
 मान्छन्। तर बाबा त स्वयं भन्नुहुन्छ- यो पतित शरीर हो, मैले यसमा प्रवेश गरेको छु। पतित
 दुनियाँमा त कोही पावन हुँदैन। मनुष्य त जे सुनी सुनाइ कुरा सुन्छन् त्यो बोलिदिन्छन्। यस्तो
 सुनी सुनाइ कुराहरूले भारतको दुर्गति भएको छ, त्यसैले बाबा आएर सत्य सुनाएर सबैको सद्गति
 गर्नुहुन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
 बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) एक बाबाबाट सुखको वर्सा लिएर सुखको देवता बन्नु छ। सबैलाई सुख दिनु छ।
 राजऋषि बन्नको लागि सबै विकारहरूको संन्यास गर्नु छ।
- २) पढाइ नै सच्चा खुराक हो। सद्गतिका लागि सुनी सुनाइ कुराहरूलाई छोडेर श्रीमतमा
 चलनु छ। एक बाबाबाट नै सुन्नु छ। मोहजित बन्नु छ।

वरदान:- **संगदोषबाट टाढा रहेर सदा बाबाको समीपताको भाग्य प्राप्त गर्ने पास विद अनर भव**
 यदि बाबाको समीप रहन मन छ भने कुनै पनि संगदोषबाट टाढा रहने गर। कति
 प्रकारका आकर्षण पेपरका रूपमा आउनेछन् तर आकर्षित हुनु छैन। संगदोष कति
 प्रकारका हुन्छन्- व्यर्थ संकल्प वा मायाको आकर्षणका संकल्पको संगत, सम्बन्धीको
 संगत, वाणीको संगत, अन्नदोषको संगत, कर्मको संगत..... यी सबै संगदोषबाट
 आफूलाई बचाउनेवाला नै पास विद अनर बन्छ।

स्लोगन:- तिमी फरिश्ता बन्यौ भने परिस्थितिमा बाबा स्वयं तिम्रो छत्रछाया बन्नु हुनेछ।